A BIZOTTSÁG 1355/2014/EU VÉGREHAJTÁSI RENDELETE

(2014. december 17.)

a 391/2009/EK rendeletnek egyes szabályzatoknak és egyes egyezmények és jegyzőkönyvek kapcsolódó módosításainak a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet (IMO) általi elfogadásával összefüggő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI BIZOTTSÁG,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre,

tekintettel a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek közös szabályairól és szabványairól szóló, 2009. április 23-i 391/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletre ([1]) és különösen annak 13. cikke (2) bekezdésére,

a tengeri közlekedés biztonságával és a hajókról történő szennyezés megelőzésével foglalkozó bizottság (COSS) létrehozásáról szóló 2099/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([2]) 5. cikke szerinti megfelelőség-ellenőrzési eljárás keretében,

mivel:

(1) A 2099/2002/EK rendelet 5. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok és a Bizottság az Unió tengeri közlekedési jogszabályai és a nemzetközi jogi okmányok közötti ellentétek kockázatának csökkentése céljából együttműködnek egymással annak érdekében, hogy – az esettől függően – meghatározzák az illetékes nemzetközi fórumokon képviselendő közös álláspontot vagy megközelítést.

(2) A 391/2009/EK rendelet a 2009/15/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ([3]) együtt egyetlen olyan egységes jogi szabályrendszert tartalmaz, amely következetes módon, azonos alapelvekre és fogalommeghatározásokra támaszkodva szabályozza az elismert szervezetek tevékenységét. A 2009/15/EK irányelv 3. cikkének (2) bekezdése szerint abban az esetben, ha egy tagállam úgy határoz, hogy a lobogója alatt közlekedő hajók vonatkozásában feljogosít egy szervezetet a jogszabályban előírt bizonyítványokkal kapcsolatos felügyeleti és vizsgálati hatáskörök gyakorlására, akkor e feladatok ellátását kizárólag elismert szervezetekre bízhatja, az irányelv 2. cikkének g) pontja szerint pedig „elismert szervezetek” alatt a 391/2009/EK rendelet alapján elismert szervezeteket kell érteni. Ebből következik, hogy az érintett szervezetek elismerésére irányadó szabályok mindkét jogi aktusra kihatnak.

(3) A 391/2009/EK rendelet 2. cikkének b) pontja értelmében vett „nemzetközi egyezmények” fogalom az „Életbiztonság a tengeren” tárgyú, 1974. november 1-jén kelt nemzetközi egyezményt (a továbbiakban: SOLAS egyezmény) a mellékletének XI-2. fejezete kivételével, a merülésvonalakról szóló, 1966. április 5-én kelt nemzetközi egyezményt (a továbbiakban: merülésvonal-egyezmény), valamint a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló, 1973. november 2-án kelt nemzetközi egyezményt (a továbbiakban: MARPOL egyezmény) annak jegyzőkönyveivel és módosításaival együtt, továbbá a tagállamok mindegyikében kötelező kapcsolódó szabályzatok mindenkor hatályos változatát foglalja magában.

(4) Huszonnyolcadik ülésszakán az IMO közgyűlése – a 2013. december 4-én kelt A.1070(28) jelű IMO-határozat útján – szabályzatot fogadott el az IMO aktusainak végrehajtásáról (IMO Instruments Implementation Code, a továbbiakban: III szabályzat), továbbá – 2013. december 4-én kelt A.1083(28) jelű határozatával – olyan módosításokat fogadott el a merülésvonal-egyezményhez, amelyek az III szabályzat és egy hozzá kapcsolódó, a lobogó szerinti államok auditálására vonatkozó rendszer kötelezővé tételét célozzák.

(5) Hatvanhatodik ülésszakán az IMO Tengerikörnyezet-védelmi Bizottsága (MEPC) – 2014. április 4-én kelt MEPC.246(66) jelű határozatával – olyan módosításokat fogadott el a MARPOL egyezményhez fűzött 1978. évi jegyzőkönyvhöz, valamint – 2014. április 4-én kelt MEPC.247(66) jelű határozatával – az 1978. évi jegyzőkönyvvel módosított MARPOL egyezményhez fűzött 1997. évi jegyzőkönyvhöz, amelyek az III szabályzat és egy hozzá kapcsolódó, a lobogó szerinti államok auditálására vonatkozó rendszer kötelezővé tételét célozzák.

([1]) HL L 131., 2009.5.28., 11. o.
([2]) HL L 324., 2002.11.29., 1. o.
([3]) Az Európai Parlament és a Tanács 2009. április 23-i 2009/15/EK irányelve a hajófelügyeleti és hajóvizsgáló szervezetek, valamint a tengerészeti hatóságok vonatkozó tevékenységeinek közös szabályairól és szabványairól (HL L 131., 2009.5.28., 47. o.).

(6) Kilencvenharmadik ülésszakán az IMO Tengerészeti Biztonsági Bizottsága (MSC) – 2014. május 22-én kelt MSC.366(93) jelű határozatával – olyan módosításokat fogadott el a SOLAS egyezményhez, valamint – 2014. május 22-én kelt MSC.375(93) jelű határozatával – a merülésvonal-egyezményhez fűzött 1988. évi jegyzőkönyvhöz, amelyek az III szabályzat és egy hozzá kapcsolódó, a lobogó szerinti államok auditálására vonatkozó rendszer kötelezővé tételét célozzák.

(7) A MEPC a hatvanötödik, az MSC pedig a kilencvenkettedik ülésszakán – 2013. június 21-én kelt MSC.349(92) jelű határozatával – szabályzatot fogadott el az elismert szervezetekről (IMO Code for Recognized Organizations, a továbbiakban: RO szabályzat).

(8) Hatvanötödik ülésszakán a MEPC – 2013. május 17-én kelt MEPC.238(65) jelű határozatával – olyan módosításokat fogadott el a MARPOL egyezményhez fűzött 1978. évi jegyzőkönyvhöz, amelyek az RO szabályzat kötelezővé tételét célozzák.

(9) Kilencvenkettedik ülésszakán az MSC – 2013. június 21-én kelt MSC.350(92), illetve MSC.356(92) jelű határozatával – olyan módosításokat fogadott el a SOLAS egyezményhez, valamint a merülésvonal-egyezményhez fűzött 1988. évi jegyzőkönyvhöz, amelyek az RO szabályzat kötelezővé tételét célozzák.

(10) Az III és az RO szabályzat – az érintett IMO-egyezmények módosításainak elfogadására, megerősítésére és hatálybalépésére vonatkozó szabályok szerint – várhatóan valamikor 2015. január 1. és 2018. január 1. között fog hatályba lépni.

(11) A Tanács 2013. május 13-án elfogadta az egyes szabályzatoknak és egyes egyezmények és jegyzőkönyvek kapcsolódó módosításainak az elfogadása tekintetében a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetben (IMO) az Európai Unió nevében képviselendő álláspontról szóló 2013/268/EU határozatot. ([1]) A határozat 5. cikkében a Tanács felhatalmazta a tagállamokat arra, hogy az Unió érdekében és a határozat mellékletében foglalt nyilatkozat megtétele mellett az e rendelet (4)–(9) preambulumbekezdésében említett módosításokat magukra nézve kötelező erejűnek ismerjék el.

(12) A 2013/268/EU határozat mellékletében foglalt nyilatkozat kimondja, hogy a tagállamok álláspontja szerint az III és az RO szabályzat olyan minimumkövetelményeket tartalmaz, amelyeket az államok tovább alakíthatnak és javíthatnak olyan módon, ahogyan az a tengerbiztonság növelése és a környezetvédelem javítása szempontjából megfelelő.

(13) A nyilatkozat kimondja továbbá, hogy az III és az RO szabályzat egyetlen rendelkezése sem értelmezhető úgy, hogy az bármilyen módon korlátozza az Unió jogából fakadó tagállami kötelezettségek teljesítését a „jogszabályban előírt bizonyítványok" és az „osztályozási bizonyítványok" fogalommeghatározása, az elismert szervezetekre vonatkozóan meghatározott kötelezettségek és követelmények hatálya, valamint az Európai Bizottságnak az elismert szervezetek elismerésével, értékelésével és az azokra vonatkozó esetleges korrekciós intézkedések vagy szankciók kiszabásával kapcsolatos feladatai tekintetében. A nyilatkozat még azt is kimondja, hogy egy IMO-audit keretében a tagállamok ragaszkodni fognak ahhoz, hogy az ellenőrzések kizárólag a vonatkozó nemzetközi egyezmények azon rendelkezéseinek betartására terjedjenek ki, amelyeket a tagállamok – többek között a nyilatkozattal – elfogadtak.

(14) Az Unió jogrendjében a 391/2009/EK rendelet és a 2009/15/EK irányelv hatálya a (3) preambulumbekezdésben ismertetett „nemzetközi egyezmények" fogalomra való hivatkozással van meghatározva. Ebből az következik, hogy az IMO-egyezmények módosításai automatikusan beépülnek az Unió jogába abban a pillanatban, amikor nemzetközi szinten hatályba lépnek, és ez a kötelező érvényű szabályzatokra is vonatkozik, mint amilyen például az III és az RO szabályzat, amelyek így részévé válnak a 391/2009/EK rendelet alkalmazása szempontjából releváns IMO-aktusoknak.

(15) A nemzetközi egyezmények módosításai azonban a megfelelőség-ellenőrzési eljárással kizárhatók az Unió tengeri közlekedési jogszabályainak hatályából abban az esetben, ha a 2099/2002/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdésében meghatározott két feltétel közül legalább az egyik teljesül.

(16) A Bizottság a 2099/2002/EK rendelet 5. cikkének megfelelően értékelte az IMO-egyezmények szóban forgó módosításait, és megállapította, hogy egyfelől az III és az RO szabályzat, másfelől pedig a 391/2009/EK rendelet és a 2009/15/EK irányelv rendelkezései több kérdésben ütköznek egymással.

(17) Először, az III szabályzatnak a 2. részben található 16.1. pontja meghatározza azon erőforrások és folyamatok minimumjegyzékét, amelyekkel a lobogó szerinti államoknak rendelkezniük kell, és ennek kapcsán szabályozza az egyebek mellett a lobogó szerinti állam által a nemzetközi egyezményekben foglalt szerkezeti, gépészeti,

([1]) A Tanács 2013. május 13-i 2013/268/EU határozata egyes szabályzatoknak és egyes egyezmények és jegyzőkönyvek kapcsolódó módosításainak az elfogadása tekintetében a Nemzetközi Tengerészeti Szervezetben (IMO) az Európai Unió nevében képviselendő álláspontról (HL L 155., 2013.6.7., 3. o.).

elektromos és/vagy más követelmények, illetőleg a lobogó szerinti állam nemzeti szabályozásában foglalt követelmények teljesítésének igazolásához megkövetelt hajóosztályozási bizonyítványokra vonatkozó közigazgatási utasításokat. Amint azonban azt az alábbi (21) preambulumbekezdés részletesen kifejti, az Unió joga különbséget tesz jogszabályban előírt bizonyítványok és osztályozási bizonyítványok között. Ez utóbbiak magánokiratok, és sem nem a lobogó szerinti államok aktusai, sem nem a lobogó szerinti állam nevében történik a kibocsátásuk. Az III szabályzat szóban forgó rendelkezése tulajdonképpen a SOLAS II-1. fejezetének az A-1. részben található 3-1. szabályára utal, amely szerint a hajók tervezését, építését és fenntartását egy, a XI-1/1.1. szabály rendelkezései alapján egy Igazgatás által elismert hajóosztályozó társaság szerkezeti, gépészeti és elektromos követelményeinek teljesítésével kell végezni. A SOLAS egyezmény egyértelműen a hajót vagy annak a lobogó szerinti állam felé való jogi képviseletét jelöli meg a követelmény tárgyaként. Továbbá az elismert szervezet, amikor hajóosztályozó társaságként végzi tevékenységét, a hajóosztályozási bizonyítványt saját szabályai, eljárásai, követelményei és magánjogi szerződései alapján állítja ki, és ezekben a lobogó szerinti állam nem szerepel félként. Emiatt az III szabályzat e rendelkezése ellentmond a hatályos EU–jog szerinti, a hajóosztályozási és a jogszabályban előírt tevékenység közötti különbségtételnek.

(18) Másodszor, az III szabályzatnak a 2. részben található 18.1. pontja értelmében a lobogó szerinti államnak „*kizárólag a lobogója alatt közlekedni jogosult hajók figyelembevételével*” kell meghatároznia, hogy egy elismert szervezet rendelkezik-e elegendő műszaki, adminisztratív és kutatási kapacitással a rá bízott feladatok elvégzéséhez. Ezzel szemben ezt a kérdést az Unió joga – konkrétan a 391/2009/EK rendelet I. mellékletében található A.3. kritérium – az elismerés feltételeként határozza meg, éspedig lobogó szerinti különbségtétel nélkül az adott szervezet osztályába tartozó összes hajó figyelembevételével. Ha az III szabályzat szóban forgó rendelkezése az Unió jogának részévé válna, akkor azzal a 391/2009/EK rendelet I. mellékletében található A.3. kritérium alkalmazása az elismert szervezeteknek a tagállami lobogó alatt közlekedő hajókkal összefüggő tevékenységére szűkülne, ami ellentétes volna a jelenleg hatályos követelményekkel.

(19) Harmadszor, az III szabályzatnak a 2. részben található 19. pontja szerint tilos a lobogó szerinti államnak arra köteleznie az elismert szervezeteit, hogy azok – egyebek mellett az osztályozási szabályaikban, követelményeikben és eljárásaikban – a lobogója alatt közlekedni jogosult hajók körén kívül meghatározott követelményeket alkalmazzanak. A 2009/15/EK irányelv szerint a tagállamok csak akkor jogosíthatnak fel egy szervezetet arra, hogy a saját flottájuk jogszabályban előírt tanúsítása céljából a nevükben eljárjon, ha az adott szervezet a 391/2009/EK rendeletnek megfelelően már rendelkezik elismeréssel, és ebből a célból folyamatosan ellenőrzés alatt áll. Ebben a rendszerben az elismerésből következik, hogy az elismert szervezetek tevékenységének az általuk osztályozott hajóállomány teljes egésze tekintetében, lobogótól függetlenül teljesítenie kell bizonyos követelményeket. Ez a 391/2009/EK rendelet I. mellékletében található kritériumok legtöbbjére érvényes, de további követelményekre, például a rendelet 10. cikkének (4) bekezdésére is igaz. Ha az III szabályzat szóban forgó rendelkezése az Unió jogának részévé válna, akkor azzal a 391/2009/EK rendeletben jelenleg szereplő elismerési követelmények alkalmazása – egyebek mellett amennyiben azok szabályoknak, követelményeknek és eljárásoknak minősülnek – az elismert szervezeteknek a tagállami lobogó alatt közlekedő hajókkal összefüggő tevékenységére szűkülne.

(20) Negyedszer, az RO szabályzat 2. részének 1.1. pontja szerint az „elismert szervezet” olyan szervezet, amelyet egy lobogó szerinti állam értékelt, és amelyről megállapította, hogy teljesíti az RO szabályzat 2. részében foglalt követelményeket. Ezzel szemben a 391/2009/EK rendelet 2. cikkének e) pontja szerint „elismert szervezet”: „*e rendeletnek megfelelően elismert szervezet*”. A Bizottságnak a (21)–(23) preambulumbekezdésben ismertetett értékelése alapján úgy tűnik, hogy az RO szabályzat 2. részének több rendelkezése összeegyeztetetlen a 391/2009/EK rendelettel. Ebből következik, hogy az RO szabályzat értelmében vett elismert szervezet nem teljesíti a 391/2009/EK rendelet valamennyi követelményét, és ezért nem felel meg az „elismert szervezet” fogalomnak az Unió joga szerinti meghatározásának.

(21) Ötödször, az RO szabályzat 2. részének 1.3. pontja szerint a „jogszabályban előírt tanúsítás és szolgáltatások” egyetlen egységes tevékenységkategóriát alkotnak, és magukban foglalnak minden olyan tevékenységet, amelyet az elismert szervezetek a lobogó szerinti állam nevében jogosultak végezni, beleértve mind a jogszabályban előírt, mind pedig az osztályozási követelményekkel kapcsolatos tanúsítást. Ezzel szemben a 391/2009/EK rendelet 2. cikkének g) és i) pontjában foglalt fogalommeghatározások élesen elhatárolják egymástól egyfelől a „jogszabályban előírt bizonyítványokat”, azaz az egy lobogó szerinti állam által vagy nevében a nemzetközi egyezményekkel összhangban kibocsátott bizonyítványokat, másfelől pedig az „osztályozási bizonyítványokat”, azaz az egy elismert szervezet által hajóosztályozó társasági minőségében kibocsátott olyan okmányokat, amelyek azt igazolják, hogy a hajó megfelel a meghatározott célú használatára vagy meghatározott működési területre vonatkozó, az elismert szervezet által kialakított és nyilvánosságra hozott szabályoknak és eljárásoknak. Ebből következően az Unió jogában a jogszabályban előírt bizonyítványok és az osztályozási bizonyítványok elkülönülnek egymástól, és jellegükben is különbözőek. Nevezetesen: a jogszabályban előírt bizonyítványok közjogi, míg az osztályozási bizonyítványok magánjogi természetűek, és ez utóbbiakat a hajóosztályozó társaság saját szabályai, eljárásai és követelményei alapján állítja ki. Ez azt jelenti, hogy az elismert szervezetek által a hajók számára annak tanúsításaként kibocsátott osztályozási bizonyítványok, hogy azok megfelelnek az osztályozási szabályoknak és eljárásoknak, ideértve azt az esetet is, amikor azokat egy lobogó szerinti állam felülhitelesíti annak igazolására, hogy teljesül a SOLAS II-1. fejezetének az A-1. részben található 3-1. szabálya, szigorúan magánjogi természetűek, és sem nem a lobogó szerinti államok aktusai, sem nem a lobogó szerinti állam nevében történik a kibocsátásuk. Az RO szabályzat ezzel szemben a „jogszabályban előírt tanúsítást és szolgáltatásokat” következetesen úgy említi, hogy azokat az elismert szervezet „*a lobogó szerinti állam nevében*” végzi, ami ellentmondásban

van az Unió jogában található jogi megkülönböztetéssel. Figyelmen kívül hagyva ezt az ellentmondást, ha az RO szabályzat szóban forgó rendelkezése az Unió jogának részévé válna, akkor azzal a kifejezett kockázattal kellene szembenézni, hogy a 391/2009/EK rendeletben foglalt elismerési követelmények, amelyek lobogótól függetlenül a szervezet teljes tevékenységére kiterjednek, nem lennének többé érvényesíthetők az EU-ban.

(22) Hatodszor, az RO szabályzat 2. részének 3.9.3.1. pontja rendelkezik az elismert szervezetek által – kizárólagosan a lobogó szerinti állam által létrehozott keretek között, a lobogó szerinti állam számára végzett jogszabályban előírt tanúsítás és szolgáltatások eljárásainak szabványosítása érdekében – az indokolt körben folytatandó együttműködésről, a szabályzat 2. részének 3.9.3.2. pontja pedig úgy rendelkezik, hogy egy lobogó szerinti állam vagy „*a lobogó szerinti államok egy csoportja*" keretet hoz létre „*az említett lobogó szerinti állam(ok) nevében*" végzett „*jogszabályban előírt hajótanúsítás és szolgáltatások*" műszaki és biztonsági vonatkozásaival kapcsolatban az elismert szervezeteik által folytatott együttműködés szabályozására. Ezzel szemben az Unió jogában az elismert szervezetek közötti együttműködést a 391/2009/EK rendelet 10. cikkének (1) bekezdése szabályozza, amely egyfelől kimondja, hogy az elismert szervezeteknek szabályaik és eljárásaik egyenértékűségének megőrzése, azok összehangolása és alkalmazása érdekében konzultálniuk kell egymással, másfelől pedig keretet hoz létre az anyagokra, berendezésekre és alkatrészekre vonatkozó osztályozási bizonyítványok megfelelő esetekben történő kölcsönös elismerésére. A 10. cikk (1) bekezdésében előírt két együttműködési keret az elismert szervezetek által hajóosztályozó társasági minőségükben, magánjogi szerződések alapján végzett tevékenységhez kapcsolódik, és ebből fakadóan lobogó szerinti megkülönböztetés nélkül alkalmazandó. Ha az RO szabályzatban foglalt együttműködési mechanizmusok az Unió jogának részévé válnának, akkor azzal a 391/2009/EK rendelettel létrehozott együttműködési keret az elismert szervezeteknek a tagállami lobogó alatt közlekedő hajókkal kapcsolatos tevékenységére szűkülne, ami ellentétes volna a jelenleg hatályos követelményekkel.

(23) Hetedszer, az RO szabályzat 2. részének 3.9.3.3. pontjában foglalt rendelkezés azonos az III szabályzatnak a 2. részben található 19. pontjában foglalt rendelkezéssel, ezért a (19) preambulumbekezdésben ismertetett megfontolások az RO szabályzat ezen rendelkezésére is érvényesek.

(24) Sem az III szabályzat, sem az RO szabályzat nem korlátozhatja semmilyen módon az Uniót abban, hogy a Szerződésekkel és a nemzetközi joggal összhangban meghatározza azokat a megfelelő feltételeket, amelyek alapján az elismerés megadható azoknak a szervezeteknek, amelyek – az Unió célkitűzéseinek elérése és különösen a tengerbiztonság növelése és a környezet védelme érdekében – a tagállamok felhatalmazásával és nevében hajóvizsgálati és tanúsítási tevékenységet kívánnak végezni.

(25) Az anyagokra, berendezésekre és alkatrészekre vonatkozó osztályozási bizonyítványok kölcsönös elismerésének a 391/2009/EK rendelet 10. cikkének (1) bekezdésével létrehozott rendszere csak az Unión belül, a tagállami lobogók valamelyike alatt közlekedő hajók vonatkozásában érvényesül. A külföldi hajók esetében a bizonyítványok elismerése az adott EU-n kívüli lobogó szerinti állam saját mérlegelésen alapuló döntésén alapul, amelyet kizárólagos joghatósága keretében – és különösen az ENSZ tengerjogi egyezménye alapján – hoz meg.

(26) Az elvégzett értékelés keretében a Bizottság megállapította, hogy az III és az RO szabályzatnak a fenti preambulumbekezdésekben említett rendelkezései összeegyeztethetetlenek a 391/2009/EK rendelettel, ezért annak hatályából ki kell őket zárni. Ennek megfelelően tehát módosítani kell a 391/2009/EK rendelet 2. cikkének b) pontját.

(27) Mivel az RO szabályzat 2015. január 1-jén hatályba lép, ennek a rendeletnek a kihirdetése után mihamarabb hatályba kell lépnie.

(28) Az e rendeletben előírt intézkedésekről a tengeri közlekedés biztonságával és a hajókról történő szennyezés megelőzésével foglalkozó bizottság (COSS) nem alkotott véleményt. A végrehajtási jogi aktus szükségességét ugyanakkor elismerte, ezért az elnök a végrehajtási jogi aktus tervezetét további megvitatásra a fellebbviteli bizottság elé terjesztette. Az e rendeletben előírt intézkedések összhangban vannak a fellebbviteli bizottság véleményével,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

A 391/2009/EK rendelet 2. cikkének b) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„b) »nemzetközi egyezmények«: az »Életbiztonság a tengeren« tárgyú, 1974. november 1-jén kelt nemzetközi egyezmény (SOLAS 74) a mellékletének XI-2. fejezete kivételével, a merülésvonalakról szóló, 1966. április 5-én kelt nemzetközi egyezmény, valamint a hajókról történő szennyezés megelőzéséről szóló, 1973. november 2-án kelt nemzetközi egyezmény (MARPOL egyezmény) annak jegyzőkönyveivel és módosításaival együtt, továbbá a tagállamok mindegyikében kötelező kapcsolódó szabályzatok az IMO aktusainak végrehajtására vonatkozó

szabályzat (IMO Instruments Implementation Code) 2. részében található 16.1., 18.1. és 19. pont, illetőleg az elismert szervezetekre vonatkozó IMO-szabályzat (IMO Code for Recognized Organizations) 2. részének 1.1., 1.3., 3.9.3.1., 3.9.3.2. és 3.9.3.3. pontja kivételével, azok mindenkor hatályos változatában;".

2. cikk

Ez a rendelet *Az Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba.

Rendelkezéseit 2015. január 1-jétől kell alkalmazni.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Brüsszelben, 2014. december 17-én.

a Bizottság részéről

az elnök

Jean-Claude JUNCKER